

פרשת כי תצא

"בן סורר ומורה - אמר רבי שמעון וכי מפני שאכל תרטימר בשר ושתה חצי לוג יין, אביו ואמו מוציאים אותו לסקלו? אלא לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב? דרוש וקבל שכר".

לדעתו מכוונת פרשה זו להורים יותר מאשר לילד. תפקיד ההורים לדאוג לחינוך הילד שירסנו את תאוות הפרא שלו בעודו קטן.

סלחנות יתרה וותרנות שלא במקומה עלולות להתנקם בגורל הילד. על הבן להרגיש בידו הטובה, אבל גם התקיפה של אביו, לטובתו הוא ולטובת ההורים.

(מתוך 'ממעין האגדה'- א. ארזי)

שיעור פרשת השבוע: יניב עקיבא

ימי החול		שבת כי-תצא	
05:32←05:28	זמן תפילין /טלית	18:41	הדלקת נרות
		18:50	מנחה א' 14:00 ב'
09:31←09:30	סוף זמן ק"ש		שיעור הלכה אקטואלית
18:52←18:59	שקיעה	06:45	שחרית א'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	08:30	שחרית ב'
18:40	מנחה וערבית	11:30	קידוש
		17:40	13:30 מנחה
20:10	ערבית	17:15	לימוד 'דור לדור'
07:30	שחרית ב' (בצריף)	18:00	שיעור הרב
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)	19:34	צאת השבת

להיות "אדם"!

בפרשתנו למדו המפרשים כמה וכמה נגזרות מוסריות שלכאורה אינן מובנות מאליהן - **"כי תצא למלחמה וכו' וראית בשביה אשת יפת תואר וכו' ומכור לא תמכרנה בכסף לא תתעלל בה תחת אשר עיניתה"** - אף בעת מלחמה, מצווה עלינו התורה להתנהג לפי המוסר היהודי! ולכן - מכר לא תמכרנה בכסף, ולמה? - תחת אשר עיניתה.

בהמשך הפרשה פוגשים אנו באחת המצוות המוזרות והמשונות ביותר - שילוח הקן - **"כי יקרא קן ציפור לפניך וכו' לא תקח האם על הבנים שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך"** וכו', ויש להבין, מה משמעותה של מצווה מוזרה זו! **מתבאר ע"פ דברי המפרשים**: שמצווה זו היא ביטוי של מידת הרחמים, החמלה וההתחשבות ברגשי האם, כדי שלא תצטער כשרואה את גוזליה נלקחים מאתה, כמו שכותב הרמב"ן, שאף לבהמות וחיות יש רגשות עזים כלפי ילדיהן אף שאינן בעלות בינה ושכל כמו האדם.

הרמב"ם כתב ביתר באור: אסור לנו להשתמש ביתרון הכוח והשליטה שיש לאדם על החי בשעה שהחי אינו יכול להציל את עצמו ולברוח, בגלל ההכרח הטבעי של האימהות, הקושר את האם לאפרוחיה. מותר לאדם לקחת את הבנים, כי מטבעם הם במצב מחוסר הגנה, אבל לא את האם אשר בעצם יכולה להציל את עצמה, ומסכנת את עצמה ואינה בורחת, למען אפרוחיה. יהיה זה מעשה אכזרי וחסר רגשי חסד אם האדם ינצל את יתרוננו הנובע ממסירותה של האם.

אין בחוקי כל אומות העולם חוק הדומה באצילותו למצווה זו, גם חוקי ההגנה על החי והצומח נקבעו בדרך כלל רק לתועלת האדם, לאפשר גידול בעלי חיים והתפתחותם למען הבטחת צייד מבורך בעתיד או לכל תועלת אחרת לאדם. התורה דורשת מאתנו הגנה על הציפור, הגנה שאינה קשורה כלל לצורכי האדם בהווה ובעתיד. ואומרת התורה ששכר שילוח הקן הוא: **"למען יאריכון ימיו"**, ולכאורה צריך להבין, מדוע כה גדול שכרה של מצווה זו עד כדי - למען יאריכון ימיו?

לפי דברי המפרשים יש להסביר: שהאדם שמתנהג לפי כללי מוסר אלו, שאף כלפי ציפור שאין בה דעה ושכל הוא מתנהג במידת החמלה והרחמים, זה מסמל יותר מכל על היותו **אדם**, כלומר האדם השלם והמוסרי, ואדם שמגיע לדרגת שלימות זו ראוי לו יותר מכל השכר של למען יאריכון ימיו!

הרמב"ן הקשה על הרמב"ם: שלא יכול להיות שכוונת התורה במצווה זו היא אך ורק להגן על הציפור, דבר זה יאה למחוקק בשר ודם החפץ להגן על החי, אך הקב"ה אינו זקוק לעזרת האדם כדי להגן על ברואיו. **ומכוח קושיא זו מבאר הרמב"ן**: שאין כוונת התורה במצווה זו לרחם על קן ציפור, אלא כוונת התורה היא כלפינו, לטעת בליבנו רגשות נעלים ומדות טובות לצרף אותנו.

הפרשה מסתיימת בציווי: "מחה תמחה את זכר עמלק", ובציווי זה התורה מצווה עלינו שנתעלם מהרגש הטבעי והמוסר הבסיסי שחויבנו להתנהג על פיהם, ונהרוג כל דבר שקשור לעמלק, אפילו תינוקות וזקנים, אולם ציווי כל כך קשה ומחריד, שהוא בדיוק ההפך מכל קנה מוסר אנושי, רק הקב"ה יכול לצוות עלינו.

יהודה - נכדה fe חיה נהיר

הכנת האינה הפרטית לקראת שנת השמיטה

בראש השנה תשע"ה הבעל"ט תחל שנת השמיטה. בשנה זו אסורה עבודת הקרקע, והיבול מופקר עבור כלל הציבור כלשון התורה (ויקרא כה, ו): 'וְהִיְתָה שֶׁבֶת הָאָרֶץ לְכֶם לְאֹכְלָהּ לֶךְ וּלְעֹבְדֶךָ וּלְאֹמְתֶךָ וּלְשֹׁכֶיךָ וּלְתוֹשֵׁבְךָ הַגֵּרִים עִמָּךְ'. אמנם את שדות סעד ואת המטעים אין ביכולתנו להפקיר ואנו נזקקים להשתמש בהיתר המכירה, אבל בתוך שטח הקיבוץ, שטחי הציבור והגינות הפרטיות, תופקנה האדמות כולן, עבודת האדמה תיאסר והיבולים יופקרו. בשבועות הקרובים נעסוק בנושאים שונים הקשורים לשנת השמיטה בבית הפרטי, במרחב הציבורי ובשדות. ההלכות והעצות שמופיעות כאן נכתבו לאחר לימוד משותף עם איציק סנדרוסי, מנהל הנוי של סעד.

כיצד נכין את הגינה הפרטית לקראת שנת השמיטה?

1. **גיזום עצים** – יש לגזום את העצים לפני ראש השנה. הטיפול בעץ במהלך שנת השמיטה יהיה פשוט יותר אם נגזום כראוי לפני ר"ה.
2. **גיזום ורדים** - אם יבוצע גיזום מדויק לפני שנת השמיטה לא יהיה צורך לגזום בשנת השמיטה כלל.
3. **גיזום גדר חיה** – שיחים המעוצבים כגדר חיה ונגזמים באופן קבוע מותר להמשיך ולגזום גם בשנת השמיטה, מכיוון שהגיזום הוא אסטתי בלבד. אין צורך בטיפול מיוחד לפני השמיטה.
4. **דישון** – כדאי לדשן לפני השמיטה בדשן משולב בכמות של 30-50 גרם למ"ר. דישון ראוי בשנה השישית יאפשר לתחזק את הגינה ללא דישון בשנת השמיטה.
5. **עשביה** – יש להקפיד על נקיון הגינה מעשבים לפני ראש השנה כדי להימנע מטיפולים מיותרים של הדברה ועישוב בשנת השמיטה.
6. **שתילת דשא** – שתילה במרבדים מותרת עד 10 ימים לפני ראש השנה, זמן המספיק לקליטת הדשא בקרקע.
7. **שתילת עצי פרי** – עצים חשופי שורש מותר לשתול עד ט"ו באב של השנה השישית (תשע"ד). כיום רוב העצים נקנים מהמשתלה כשהם מושרשים בגוש עפר. אם נמצאים בתוך עציץ נקוב (קוטר הנקב - 2 ס"מ) ועמדו על הקרקע, מותר לשתול עד ראש השנה תשע"ה בתנאי שגוש האדמה המקיף את השורשים לא יתפרק בזמן השתילה.
8. **שתילת עצי סרק וצמחי נוי** – עצים חשופי שורש מותר לשתול עד ט"ו באלול. כאמור, כיום רוב העצים נקנים מהמשתלה כשהם מושרשים בגוש עפר. עצים כאלו מותר לשתול עד ראש השנה תשע"ה בתנאי שגוש האדמה המקיף את השורשים לא יתפרק בזמן השתילה.
9. **שתילת צמחי מאכל וריח (נענע, לימונית וכו')** – יש לשתול כמה ימים לפני ראש השנה כדי שיספיקו להיקלט ולהשריש לפני ראש השנה.
10. **שתילת זרעי ירקות** – יש להקדים ולשתול כדי שהנביטה מעל פני הקרקע תהיה עוד בשנה השישית (כעשרה ימים עד שבועיים לפני ר"ה. תלוי בירק). זרעי ירקות שנבטו בשמיטה אסורים באכילה גם אם נזרעו בשנה השישית!

יהי רצון שיקויימו בנו דברי הנביא 'הֲנֵה יָמִים בְּאֵיִם נְאֻם ה' וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בְּקִצְרֹךָ וְדָרְךָ עֲנָבִים בְּמִשְׁךָ הַזֶּרַע וְהַטִּיפוּ הַהָרִים עֲסִיס וְכָל הַגְּבְעוֹת תִּתְמוּגְגְנָה. וְשִׁבְתִּי אֶת שְׁבוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּבְנוֹ עָרִים נְשִׁמוֹת וְיָשְׁבוּ וְנָטְעוּ כְרָמִים וְשָׂתוּ אֶת יַיִנָם וְעָשׂוּ גִנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת פְּרִיָהֶם. וְנִטְעַתִּים עַל אֲדָמָתָם וְלֹא יִנְתְּשׁוּ עוֹד מֵעַל אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם אָמַר ה' אֱ-לֹהֵיךְ' (עמוס ט, יג-טו)

בסוף השבוע – עם שוך הקרבות ורגע לפני ה- '1 בספטמבר', הציעה לנו ו. תרבות באמצעות הגופים שנרתמו למעננו, מקבץ נדיר של ימי בילוי וכיף - החל מפארק הדייג שבקיבוץ 'מעייני צבי' ובריכת 'נאות גולף' שבקיסריה, המשך ב 'קיפצובה' שבקיבוץ צובה ו 'ארץ האיילים' שבגוש עציון וכל זאת בנוסף.. להפעלות וההדרכות למתארחים באכסניות במהלך השבוע והשבת. ואם כל זה עדיין לא מספיק, נוסף ונספר על ההופעה של שלמה גרוניך שארגן לנו צפרייר קום, אליה הצטרפו בשמחה חברינו מכפר עזה ומנחל עוז והוכיחו ש "החוט המשולש לא במהרה ינתק". במהלך ההופעה שזר גרוניך פנינים, כמו עיון מחדש במילות השיר "לא בא לי ללכת לשום מקום, ולא בא לי גם להישאר" שהפכו לרלוונטיות מאד ליישובי ה 'עוטף' במהלך המלחמה. המופע הסתיים בנגינה בשופרות שהועצמה באפקטים קוליים חוזרים ומתמשכים כהקדמה לשיר: "א-לי אתה ואודך...". זכינו בדיעבד לא רק במופע מוזיקלי – וירטואוזי - מקפיץ, אלא גם בערב רוחני-יהודי שהכניס אותנו לאווירת חודש אלול. רכז הביטחון של הקיבוץ מוסר, כי בסוף השבוע החלו העבודות להחלפת הגדר ההיקפית של הקיבוץ בגדר חדשה, קשיחה ומרוחקת, והן מתבצעות במרץ.

בשבת - חזרנו בשנית להתפלל בית הכנסת המרכזי. בשיעור פרשת השבוע התייחסה גילי ל 'נביא השקר' אשר אינו מדבר בשם אלוקים, נבואתו אינה מתקיימת ועונשו מוות. כיצד יוכיח נביא האמת כשעומד מולו נביא שקר, שהוא זה שנושא את דבר ה' ? הרי שניהם דומים בחזותם ובאופן דיבורם, למעט תוכן הדברים? ירמיהו חווה זאת על בשרו כשעמד מול נביא שקר שנשא נבואה הפוכה משלו בצורה כל כך משכנעת, עד שנאלץ לפנות את הזירה ולטכס עצה כיצד לנהוג: "וילך ירמיהו הנביא לדרכו" (כ"ח, י"א).

ביום שני – התקיים בבית הספר טקס פתיחת שנת הלימודים, במעמד נשיא המדינה שנטע עץ שקמה בדיוק במקום בו נפל הקסאם. כבוד הנשיא שנכנס לשוחח עם ילדי כיתה א', שם פגש את רביד הלפרין והשניים ניהלו שיחה ערה, במהלכה עדכנה אותו כי לכשתגדל ברצונה להיות חיילת ואף הסבירה לו בחיך רחב כי 'רביד' הוא תכשיט. לטקס המרגש הגיעו גם ראש המועצה ומכובדים נוספים שפרגנו לצוות החינוכי. בחלק האמנותי כיכבו: בנות סעד בריקוד מקסים, מקהלת בית הספר ששרה עם נחום והילדים העולים מאתיופיה שריגשו בשיר: "ירושלים של זהב". דברי יחזקאל בטקס – ודבריה של מרגלית שריד, מורה לשעבר שברכה את נינתה העולה לכיתה א', מובאים בהמשך..

באותו היום עשה גם רכב הביטחון החדש והנוצץ, את צעדיו הראשונים בקיבוץ. או-טו-טו, לאחר שיאובזר כראוי, יתאקלם וייכנס לשרות פעיל, נאחל לו שירות קל ונעים ובעיקר.. אריכות ימים.

ביום רביעי- ערך לנו צפרייר קום את ה 'סיום הגדול' למופעי המלחמה, בהשתתפותם של האחים גיא ורועי זוארץ במופע שירי לדינו, רומנסות ופיוטים מבית סבא. נהנינו ממופע מקורי, חדשני וסוחף המתחקה אחרי שורשי המשפחה העתיקים אי שם בין גירוש ספרד ועד לימי בית הכנסת הספרדי בו התפלל סבם של האחים. הקהל שגדש את חדר האוכל השתלב במהלך המופע בצורה כל כך טבעית, עד שנדמה כאילו מדובר במנגינות המוכרות לנו מימים ימימה..

יורם קימלמן

מהנצפה בצנף המלון

בחודשיים האחרונים עברנו בענף המזון תקופה לא קלה, בדומה למערכות אחרות, ולתושבים אחרים בעוטף עזה. תוכניות רבות שביקשנו לקדם ולבצע במהלך הקיץ, לא התממשו בשל המצב וחבל.

מחלבה: כזכור, מבנה המחלבה סבל וממשיך לסבול, מנזילות מים רבים שמקורם במטבח הנמצא מעל. נזילות אלו גרמו לפגיעה בתקרה, עד למצב שמסיבות רבות, כולל היגינה וניקיון, לא ניתן היה להמשיך ולהפעילה כראוי. לכן החלטנו לעצור השבוע את פעילות המחלבה, ופינינו אותה על מנת לאפשר תיקון וחיידוש של התקרה.

מזה זמן רב, אנחנו מתלבטים, האם להשקיע במחלבה ולהפוך אותה לעסק מוכר, כולל קבלת רישיון. לצורך הבדיקה נעזרנו בגורם מקצועי חיצוני. מסקנת היועץ הייתה שעל מנת לשדרג את המחלבה לעסק עם רישיון, יש להשקיע סכום כסף גדול (מאות אלפי ש"ח) ולא ברור לנו אם נכון לעשות זאת. כתוצאה מכך ניאלץ לקיים דיון, לאן פני המחלבה מועדות.

בנוסף לכך אחרי בדיקה התברר, שהמחלבה איננה מצליחה לאזן את פעילותה, המבוססת על מוצרים ללא חומרים משמרים, ומייצרת מחלב טרי בלבד, ולכן נאלצנו לעדכן את מחירי התוצרת שלה.

כל בו: הכל בו הגדול, הרחב והיפה שלנו, הוא מהמקומות הפחות ממוגנים בסעד, וזאת למרות שגם לאורך המלחמה, הוא המשיך לתפקד שעות רבות בכל יום. אנחנו בודקים אפשרויות להוסיף במקום מיגונית שתהיה מחוברת למבנה, ותקל על הגנה חלילה בעת אזעקה, אלא שהמדינה לא ממש עוזרת לנו בכך. לאורך המבצע היה קושי לנהל, את המלאי וההזמנות, משום שמחד היה "ערפל" באשר להיקף הקניות של הציבור, ומאידך הייתה גם תקופה שחיילים רבים רכשו בו.

חדר אוכל: כבקיאים ורגילים (תוצאה של ניסיון עבר) ירדנו ללובי התחתון, וניסינו במאמץ גדול של העובדים המסורים, לשוות למקום אווירה נוחה ומרגיעה עד כמה שניתן. אני רוצה לנצל את הדברים בכדי להודות ולהוקיר את כלל הצוות של חדר האוכל והמטבח, שהמשיכו והגיעו לעבודה יום אחר יום, ישר כוח גדול! גם בחדר האוכל היו לנו תוכניות, להשקיע בתכנון מחודש של מערך ההגשה, וגם זה נדחה בשל המלחמה, ויבוצע ויוצג לציבור ברגע שנוכל.

מכונת שטיפת כלים: בשל נזילות המים לחדר הכושר, פתחנו חלק מהרצפה בחדר השטיפה, וניתקנו את כל הצנרת התת קרקעית בחדר השטיפה וההגשה, ובמקומה הותקנה צנרת חדשה עילית, ולשמחתנו אכן הנזילות פסקו. גם מכונת השטיפה עברה טיפול, וחלקים מסוימים הוחלפו, על מנת לצמצם את צריכת האנרגיה היקרה.

קייטרינג: בחודשי קיץ "רגילים" הקייטרינג עמוס באירועים שונים בבית ובחוץ, לצערנו כל האירועים נדחו או בוטלו, ואנחנו אוספים את כל הנתונים, על מנת לצרפם לתביעה לפיצוי בגין המערכה.

תוכניות רבות לשיפוץ ושדרוג במטבח, טרם הושלמו ובכל זאת חלק בוצע. חדר הסלטים נחצה לשניים, על מנת לאפשר בחלקו להכין את הסלטים, ובחלקו השני מכינים בשר. רוב רובה של תכולת המחסנים למטה, הועלתה, למרחב המטבח למעלה. פעילות הקייטרינג חוזרת בימים אלו לשגרה עד כמה שניתן, ואנחנו מתחילים לספק ארוחות לגנים ולבתי ספר, בהתאם לתוכנית המתקבלת ממשרד החינוך. בעקבות מכרז של המשרד, נבחרה חברה חדשה לנהל את מפעל ההזנה, וטרם ברור כמה מנות נקבל לשיווק. אנחנו כמונן מקווים מאד לכמות שתגדל לעומת השנה שעברה, משום שזהו מרכיב ההכנסה העיקרי של הענף.

רכשנו לענף שתי משאיות קירור חדשות, ואי"ה נעבוד עם צי של 3 משאיות משלנו, ועוד שתיים בשכירות. איציק דדון נשלח ע"י הקייטרינג ללמוד במכללת השף בב"ש טבחות. כולנו מאלים לו הצלחה בלימודים.

לסיום: אין ספק שעיקר התודות מגיע לצוות העובדים, שהתמידו, חרקו שיניים ובאו לעבודה, על מנת להוכיח שלא רק הצבא צועד על קיבתו, אלא גם הקיבוץ.

תודה לכולם - אירית ברט

אכתב תודה..

לחברי לכיש היקרים!

רצינו להודות לכם, באופן אישי ומלב נרגש על היום המיוחד שחווינו אצלכם במושב.

חיפשנו לנו ולילדינו פעילות מרגיעה ומרעננת עבור ימי החופש האחרונים, מתוך רצון להשתחרר קצת מ"צבע אדום" וההסתגרות במרחבים מוגנים. הרמנו טלפון לסיגי המופלאה שהרימה את הכפפה, ומיד התגייסו כולם למשימה!

וכך יצאנו מסעד מספר משפחות עם ילדים במגוון גילאים ליום של כייף, מלמד, מהנה ומחכים.

זכינו לקבלת פנים מקסימה של אמיר ונטע, בליווי ילדות המושב, וקיבלנו כובעים נהדרים במתנה. בסיום, תוך הסבר מרתק של אמיר, עברנו בתל לכיש, ומשם, בהדרכתה של ניצן לכרם של המותג "ענבי טלי". שמענו על הזנים השונים וזמני השגשוג של כל זן, על העבודות המרשימות המתבצעות בכרמים (הכל ידני!) ועל מערך השיווק המקצועי. ילדינו התרוצצו בין שורות הגפנים ובצרו ענבים מתוקים, לאחר מכן העמיסו ארגז מלא פרי, וחזרנו אל הגת שבתל לכיש לדרך ענבים ואפילו לטעום מהשיכר (רק מי שהעז...).

בתום המבצע, מיוזעים ועייפים - קפצנו הישר לבריכה הצוננת, אל מול שולחן ערוך מכל טוב מטעמים. ואם לא די בכך, קינחנו בסדנת יצירה אצל הגר שבשלוותה השרתה רוגע על הילדים ועלינו, ההורים, ואף כיבדה אותנו בחליטת צמחים מתוקה ובקרטיבים.

אין מילים לתאר את תודותינו לכולכם! יישר כח גדול לכל היוזמים, המארגנים, התורמים והנותנים, שהפיקו עבורנו יום מדהים! חזרנו כולנו הביתה, לסעד, עמוסי חוויות, עייפים אך מאד מרוצים ומלאי התפעלות, מהקהילה שכל כך מהר התארגנה עבורנו והתאימה את כל היום במיוחד בשבילנו. מודים על ההתגייסות, על טוב לב ועל הרצון לסייע ולהתנדב! הרגשנו איך היום הזה נסך בנו עוד כוחות פנימיים חדשים והקנה לילדינו שמחה וריגושים!

בימים אלו של שקט (בתפילה שיישמר לאורך זמן) נשמח מאוד לארוח גומלין אצלנו, ולחיזוק הקשר.

תודה מכל הלב!

משפחות: ברט, סמיט, הלפרין, טוביט, לברקוביץ ואברהם - קיבוץ סעד

חמש עשרה שניות

מאז תחילת "צוק איתן" ביליתי שעות רבות, כשאני צמוד למסך הטלביזיה. קשה לי לומר ש"בילוי" זה הוסיף לי בריאות ולכן החלטתי לפרוק מעט מהמתח במאמר, בו אציג את עמדותי בתחומים השונים, של מה שעבר עלינו ומסביב לנו.

בתחילה רציתי לקרוא למאמרי: "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה" אך מחשש שמא יראה בומבסטי מדי, החלטתי להסתפק ב-"חמש עשרה שניות".

ידוע לכולם כי מלחמה זאת לא רצינו בה והיא ממש נכפתה עלינו. לדעתי, ניתן לראות בכך את יד ההשגחה מכיוון שמפחיד לחשוב מה היה קורה אילו החמאס היה יותר מתוחכם וסבלני. בכדי להקל על עצמי אחלק את דברי למספר פרקים ונתחיל מהראש.

לפני שאתייחס לתפקוד הממשלה רוצה אני להבהיר – אינני מחסידי של נתניהו. לא הצבעתי עבורו בעבר ואני מניח שלא אעשה זאת גם בעתיד. לא כאן המקום להיכנס להסברת עמדותי זאת ולא הבאתי אותה אלא כדי להדגיש, כי למרות זאת, אני תומך במרבית ההחלטות שקיבל במלחמה ובדרך בה ניהל אותה יחד עם בוגי יעלון והרמטכ"ל. לצערי איני יכול לומר זאת על האיש אשר כן הצבעתי עבורו – נפתלי בנט. אינני מתכוון לדעות שהביע בדבר ניהול המלחמה (גם לכך אינני מסכים) אלא לזמן ולמקום בהם עשה זאת. אינני מבין כיצד בזמן מלחמה, שר, חבר קבינט יכול לצאת בפומבי נגד החלטות שהתקבלו בקבינט בו הוא חבר. האם אינו קולט איזו השפעה הרסנית יש לכך על רוח העם הרואה את מנהיגיו מתכתשים ביניהם? או אולי הייתה כאן כוונה לגרוף הון פוליטי? אותי נפתלי לא הרשמת – אולי להיפך.

תקשורת: לדעתי, יש לתקשורת תפקיד חשוב מאד בחייו של עם, בעיתות שלום ובעיקר בזמן מלחמה. לא הייתי רוצה שיעלימו ממני מידע על המתרחש, גם אם לעיתים, יש בכך כדי לגרום כאב. הבעיה הגדולה היא כיצד עושים זאת. לצערי, יותר מדי פעמים נתקלתי בביטויים של קהות חושים במקרה הטוב ושל רצון רע והכאה מכוונת על עצבינו המתוחים ומיוסרים - במקרה הרע. לעתים נראה היה כי הצורה בה נמסרת ידיעה כזאת או אחרת מכוונת להעביר מסר התואם את עמדתו של מביא הידיעה.

אך תקשורת איננה רק דיווח. שעות מסך רבות הוקדשו לפרשנות ולניתוחים וגם כאן קשה לי למצוא מילים טובות. לצערי, רבים מאנשי התקשורת שלנו חושבים שהם צריכים להתנהג כאילו הם מהאו"ם והם שוכחים כי מולם יושבים אנשים מודאגים, שהיו רוצים לשמוע דברים שירוממו את הרוח. והם אינם צריכים לשקר לשם כך. עם כל הכאב, היו במלחמה זאת הרבה נקודות אור המרוממות את הנפש אלא שבתקשורת לא ניתן להן הביטוי הראוי.

עם ישראל: אחד הנכסים היקרים ביותר שהייתי רוצה שיישארו עמנו אחרי המלחמה הוא רוחו של עם ישראל, כפי שבאה לידי ביטוי בחודשים האחרונים. גם אנחנו בפינתנו הקטנה זכינו להיווכח בביטויים רבים של נדיבות ואכפתיות אך דבריי מכוונים להרבה מעבר לכך. עוד בחודש שקדם למלחמה, בזמן שהעם כולו קשר את גורלו במשפחות הבנים החטופים, נראה היה כאילו היתה רוח אחרת בעם. תרמה לכך רבות גם התנהגות משפחות הבנים, אך נראה לי כי גם אנו כעם, עלינו מדרגה.

בזמן המלחמה עצמה היו לכך ביטויים רבים. המתנות הרבות שחולקו לחיילים, נכונות משפחות וישובים בצפון לארח את תושבי הדרום, התנדבות של אומנים, אותם רבבות שבאו להשתתף בלוויית של חיילים בודדים, אנשים שהקפידו לבצע את קניותיהם בישובי הדרום ועוד ועוד.

בעיקר רוצה אני להתמקד בחיילים בחזית. היו לנו לא מעט הזדמנויות להתוודע לחיילים צעירים וותיקים אשר רואיינו במהלך המלחמה. בחיי היום אין להם ההזדמנות ואולי גם הרצון להשמיע ולנו לשמוע את שיש להם לומר, אך כאן, במספר ראיונות ששמעתי היו אמירות נוגעות ללב על אחריות לגורלו של עם ישראל, על מוסר במלחמה, על אהבת הארץ והקרבה למען החברים. הם נתנו לי הרגשה של מוכנות לבצע את המשימה גם במחיר חייהם ולבי התמלא גאווה גם על נכונותם וגם כאב על מה שאולי צפוי להם.

עוטף עזה: תושבי עוטף עזה אינם חיילים. לא באנו לכאן כדי למלא משימה ולעבור הלאה. בימי שלום אנו נהנים מהאווירה השלווה של חיי הכפר. עובדה- ברוב היישובים נרשמה בשנים האחרונות קליטה של משפחות צעירות האוהבות את מה שיש למקום להציע ואשרינו שזכינו לכך. אותה אווירה נקרעה בצורה חמורה ביותר במלחמה זאת. נפגעו בעיקר היישובים צמודי הגדר והיו לכך מספר סיבות: א) פחד המנהרות – בבת אחת הוצפה אותה בעיה אשר, לפחות בעינינו, נראתה שולית ועוררה את אותו פחד קמאי שמא יצוץ פתאום מחבל בתוך הבית. ב) סכנת הפצמ"רים, אשר בינתיים אין לה פתרון מתאים. ביישובי "העוטף" הנמצאים בטווח הפצמ"רים ממש אי אפשר לנהל חיים סדירים של קהילה אזרחית. ג) יחס המדינה, שלא גילתה מספיק רגישות והבנה למצבם של התושבים ובכך הייתה אחראית לחלק מאווירת הנכאים שליוותה את חלקה השני של המלחמה.

אם סכנת המנהרות היתה ידועה מראש ואם סכנת הפצמ"רים, ביישובים צמודי הגדר, הייתה צפויה, אפשר היה לצפות כי לאותם קברניטים שניהלו בצורה כל כך אחראית את המלחמה, תהיה תוכנית מגרה לפינוי זמני ומסודר של האזרחים הרוצים בכך. מהלך כזה היה מונע את הרגשת הנטישה ומחזק את רוחם של התושבים. כאשר הפסקת האש נכנסה לתוקפה היו בין התושבים, שדרשו מנתניהו שיבטיח להם כי יותר לא יותקפו. זאת כמובן תביעה מופרכת, אך מה שכן צריך להבטיח לנו כי אותם טפטופים של פגזים יענו במכות נגד כאלו שייטלו מהאויב את הרצון לעשות זאת. וזאת – מהפגז הראשון.

בית סעד: אי אפשר לסכם את מלחמת "צוק איתן" בלי להתייחס למערכת הפנימית שלנו. במשך התקופה הקשה שעברה עלינו לא הייתה אפילו דקה אחת בה חשתי שכאילו לא חושבים עלי, על בטחוני, על רווחתי ועל שלותי. מערכת צח"י שלנו, על כל שלוחותיה, ידעה לקדם כל בעיה שהיתה עלולה להתעורר ולהקנות לנו את הרגשת הביטחון הכל כך חשובה בימים כאלו. כולנו חיינו את התקופה ולכן אין צורך לפרט (אני גם עלול לשכוח מישהו), אך כן צריך להודות. בצד התודה לקב"ה רוצה אני להודות לאותם רבים אשר לא ויתרו על קוצו של יוד בדאגה לכך שחיינו ימשיכו להתנהל בדרך הטובה ביותר.

חנן פינקלסטיין

ללא ולאהרסט יאני

מלך טוב לנישואי הנכדה, בתם של כנרת ואלחנן אריאל

נצט צה"ל יאיר בנד

הרבה שמחה ונחת!

דברי עקב יחזקאל פסק פתיחת תשע"ה באמצע נשיא המדינה

כבוד נשיא המדינה מר ראובן ריבלין, ראש המועצה האזורית היקר שלנו – מר תמיר עידן, מר בני פישר - מנהל המינהל לחינוך התיישבותי, הרב אוריאל עובדיה – מפקח ארצי בחמ"ד, נחמיה רפל – מזכ"ל הקיבוץ הדתי, המפקחים: בועז קולומבוס, הרב אמור ועליזה לוי, אורחים יקרים כל אחד לפי כבודו, וכמובן – סבים וסבתות, הורים, מורים, תלמידי ביה"ס, ואחרונים חביבים – תלמידי כיתה א' החמודים שמתחילים היום את המסע המעניין בבית ספרנו.

עברנו תקופה קשה ומורכבת בחודשיים האחרונים, ואנחנו שמחים מאוד שאנחנו זוכים לעמוד כאן היום כולנו בריאים ושלמים ולפתוח את שנת הלימודים כסדרה.

בשם כל קהילת ביה"ס, אני מבקש להודות לקב"ה על הניסים הרבים, ועל שגמל לחייבים טובות וגמלנו כל טוב.

לא תמיד היו לנו ניסים. אני מבקש לשלוח מכאן את תנחומי כולנו לשכנינו היקרים בקיבוץ נחל עוז ובקיבוץ נירים, וכן לכל משפחות חללי צה"ל שנפלו במלחמה בעת שהגנו על ביתנו שלנו ממש. נאחל גם רפואה שלמה לכל הפצועים במבצע "צוק איתן".

כבוד הנשיא, היענותך להזמנת ראש המועצה שלנו והשתתפותך עמנו בפתיחת שנת הלימודים, מחזקת ומרגשת אותנו, ובעיקר – מדגישה בעיניי את תופעת הערבות ההדדית המרגשת שהתגלתה בעם ישראל מאז חטיפת שלושת הנערים ועד היום.

שנת תשע"ה, ראשי תיבות תהא שנת ערבות הדדית. מי יתן ונזכה לממש ערבות זו בעם ישראל בשנה הקרובה רק מתוך שמחה וטוב לבב.

תלמידי כיתות א' היקרים – לפני 48 שנים הייתי גם אני כמוכם, ועליתי לכיתה א' כאן בבית ספרנו. אם כי בביה"ס הישן, ולא בזה החדש והממוגן. לקראת סוף כיתה א', חפרו לנו תעלה בה נוכל לרוץ בשעת הצורך, מהכיתה למקלט הקרוב. היה זה ערב מלחמת ששת הימים. עברו 48 שנים, ואנחנו עדיין מתמגנים מפני אויבנו שברצועת עזה. אך אתם רואים ילדים, שאנחנו כאן, וקיבוץ סעד יושב במקומו, ובי"ה רק גדל ומתפתח. ללמד את כולנו שעם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה.

נמשיך לשבת כאן ולגדל את משפחותינו, נמשיך ללמוד וללמד, נמשיך לחנך דורות של ציונות דתית, ובע"ה נעשה ונצליח.

לפני סיום, אני מבקש להודות בקיצור נמרץ – לשר החינוך, הרב שי פירון שביקר אותנו ביום חמישי האחרון, והבטיח לעזור לנו לבנות כאן בהקדם ספריה ובית מדרש ממוגנים, וכן לעזור בדברים נוספים.

לתמיר עידן – ראש המועצה היקר שלנו – תמיר, בלטת כמנהיג אמיתי בחודשיים האחרונים, מגיע לחזית האירועים, שותף אמיתי, ועוזר ככל הניתן. קידמת דברים חשובים לטובת האזור בכלל, ולטובת בית ספרנו ותלמידינו, בפרט. תודה על הכל ויישר כוח גדול!

תודה לאנשי משרד החינוך במחוז דרום ובמינהל לחינוך התיישבותי על עזרתם בתחומים שונים.

תודה למוטי אדרי, מנהל מחלקת החינוך, לירון חדד, ולעוד הרבה עובדים במועצה, שפעלו רבות כדי שביה"ס יהיה היום מוכן, כפי שהוא.

תודה לעובדים שלנו – מלכה, אשכול ועדן היקרה, שבאו לעבוד כמעט בכל יום בחודשיים האחרונים, גם כששמע פה לא מעט "צבע אדום".

תודה לצוות החינוכי היקר שלנו – שולה, דרורית, וכל שאר המורות והמורים על פעלם הרב!
ותודה אחרונה לכל המורות, המורים ואנשים יקרים נוספים, שעמלו רבות להכנת טקס מיוחד זה.
נאחל לכולנו שנת לימודים טובה ופוריה, שקטה ונעימה, ומלאת עשייה ושמחה!

ברכה לילדי כיתה א' שנאה מראשית שריד בטקס פתיחת שנת הלימודים

כבוד נשיא המדינה! ומכובדיי כולם!

בשמי ובשם כל הסבים והסבתות אני מברכת בהתרגשות רבה ובשמחה, את הילדים היקרים העולים לכיתה א' ובהם את נינתנו גפן החמודה.

הרשו לי לצטט מדברי ש"י עגנון בעת שקיבל פרס נובל לסיפורת: "בגלל קטסטרופה היסטורית - שהחריב טיטוס מלך רומי את ירושלים וגלה ישראל מארצו"...נדדנו כ-2000 שנה בכל העולם... והיום אנו רואים במו עינינו את קיום הבטחתו של הקב"ה, עם ישראל שב לארצו: כולם נקבצו באו לך". דבר שממש לא יאומן. ואף אצלנו-עולים וותיקים, ילדי עיר וקיבוץ מושב וכפר. ברוכים אתם בבואכם. כל ילד וילד פרח זך וטהור יחיד ומיוחד-ואנו אוהבים אותו כל כך.

אני מאחלת לכם שתהיה לכם שנה נהדרת, בה תעברו חוויות יפות וטובות. עכשיו אתם תלמידי כיתה א' – גדולים וחכמים. וכאן תגדלו, תחכימו ותלמדו עוד ועוד קריאה, כתיבה, תורה וחשבון וגם משמעת וערכים חשובים - דרך ארץ, כיבוד הורים ומורים ואהבת העם, התורה והארץ. מי ייתן ויהי הלימוד שלכם מתוק מדבש.

למורות היקרות, למורים, ולמנהל היקר - העמלים ללא לאות מכל הלב בעבודת הקודש - יישר כח גדול, לכו מחיל אל חיל ויהי ה' עמכם! שנה טובה ומתוקה!

למי יש?

מי שיש לו מסגרות עם זכוכית לציורים, או לוחות שנה של אמנים, והם אינם נחוצים לו -

אשמח לקבלם לסדנה! מוזמנים להתקשר אליי ואבוא לקחת.

מרים צרפתי

השבת פרשת "כי תצא" נרימ 'לחיי' לראש השמחות אל הקהא מאחורי ביתנו

השעה 18.15 - כולל מוזמנים!

משפחת פלומי

דברי סיכום ופרידה שהעבירו בסוף השמוע עצמאי נאמי ודל'ה פרנקל - בוארי 3"ר

השבת הזאת היא האחרונה שלנו כתושבי קיבוץ סעד. ביום שני אנחנו עוברים לגור בירושלים ונצטרך להיפרד מהמקום שקראנו לו באהבה "בית" במשך שלוש השנים האחרונות. אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת להגיד לכולכם, לכל מי שחלק ממשפחת סעד, תודה.

השבת, מגיעים חברי גרעין צבר החדש לקיבוץ. אני זוכרת את היום שבו אנחנו הגענו לקיבוץ ב-18 לאוגוסט 2011. היה יום קצת סוער, עקב הפיגוע שהתרחש בדרך לאילת. אך הגענו. וראינו את השלט "ברוכים הבאים הביתה" שהיה תלוי על השער ולידו כמה ילדים שהמתינו לנו עם דגלי ישראל בידיהם. בערב הוגשה לנו ארוחה חגיגית, והסבירו לנו שמשפחות מהקיבוץ התנדבו להכין בשבילנו – פשטידות, פסטות, סלטים וכמובן קינוח!

פגשנו את רונית ברט בניו יורק כמה חודשים לפני הגעתנו לקיבוץ. היא סיפרה לנו שאנחנו הולכים להגיע לסעד. מיד, כולנו עשינו חיפוש בגוגל "קיבוץ סעד". יומיים לפני כן נהרג הנער בצומת מירי נ"ט לעבר האוטובוס להסעת ילדים שבו הוא נסע. קצת נלחצנו לקרוא את הכתבות האלו ולהבין לאן אנחנו עומדים להגיע.

האמת היא שלא הבנו אז, וגם לא ביום שהגענו הנה. לקח קצת זמן לגלות שהמקום הזה הוא פשוט מקום קאסם!

לא קשה להסביר מדוע אני חושבת שקיבוץ סעד הוא המקום הכי מקסים בארץ. זה לא הנוף, זה ממש לא הבני דודים הרעשנים שגרים יותר מדי קרוב, וזה גם לא התחושה שלפעמים אני חושבת שאני גרה בקאנטרי קלאב – עם בריכת שחיה, מגרש כדור סל וטניס, שומר בשער, ומסעדת חדר האוכל.

זה פשוט – האנשים. היתה לנו הזכות להכיר פה קהילה של אנשים מדהימים. יש לנו המון תודות למסור להרבה אנשים, אנשים שגרמו לסעד להפוך בשבילנו ממקום מגורים לביתנו.

תודה לוותיקים של הקיבוץ, שמדי יום ראשון בבוקר, כשקמתי הפוכה ולא מוכנה לחזור לצבא, היו פוגשים אותי ממהרת לתפוס את האוטובוס, ולא היו מרוצים מרק 'בוקר טוב' אך רצו לשמוע מה שלומי, ומה אני עושה בצבא, ומה אני חושבת על השירות שלי – ולא משנה שהאוטובוס תיכף עובר ואני שוב אאחר לבסיס. תודה לאנשים שתמיד מחייכים בשבילים, תמיד אומרים מילה טובה בדרך. תודה לאנשים שלמרות שלא היה להם קשר לגרעין צבר – אך התעניינו, והזמינו, ונתנו את ההרגשה שכל הקיבוץ הוא בעצם בית חם.

ליוג'ין (יעקב) פרידמן שתמיד עזר לנו, ותמיד היה מוכן להקשיב למה שהיה לנו לספר למרות התור שהתארך מאחורינו בחדר אוכל או בכולבו, ולמרות שלפעמים הוא חבש כובע של קבוצת הפוטבול הלא נכונה! (לטעמי...). ולסנדי שנתנה לנו להרגיש מוזמנים תמיד, ובמיוחד לארוחת חג ההודייה, חג חשוב לאמריקאים (גדליה), אך לא כל כך לצמחוניים (נעמי).

להילרי ודני יום טוב, ולעדי, אור, אופק, שחר, גבי, ואנוזו (הכלב) – ביתכם תמיד היה פתוח. לא רק לשנינו, אלא לכל חברי גרעין צבר. אירחתם אותנו כל מוצאי שבת קרוב לשנתיים, כל חברי הגרעין וגם החברים של חברי הגרעין שהיו מגיעים לשבת, לארוחת 'גורמה' בפיצריה של היום טובים. ואיזו פיצה! כשסיפרתי עליכם לחברים בצבא ובחוו"ל, לא

האמינו. בסדר להזמין פעמיים, שלוש. אבל כל מוצ"ש? ולהאכיל עשרות חיילים עם תאבון ענקי? אבל היחסים הפכו מאוד מהר להיות מעבר לפיצה. כל חברי הגרעין העריכו את הדלת הפתוחה והאוזניים הקשובות.

למשפחת לזר – סילעית, אליאב, סיני, שבות, תבור, והלל וגם לרותי ודני ולמשפחת וייס – דרורית, אבי, עידו, יובל, רותם, יעל, ואיילת היקרים. אין מילים לתאר עד כמה אנחנו אוהבים אתכם ומעריכים את כל מה שעשיתם וממשיכים לעשות עבורנו. הנוהל החדש של גרעין צבר היא לקרוא למשפחות שלוקחים ילד מצבר "משפחות מארחות" במקום "משפחות מאמצות". בשבילנו, זה לא יהיה כל כך מתאים. כי לא היינו אורחים אצלכם, הרגשנו כחלק מהמשפחה. זה היה מעבר ללהזמין לארוחות שבת, אתם תמכתם מקרוב כשהורים היו רחוקים.

איך תמכתם? זה היה לזכור את היום ההולדת העברי (שאני שכחתי..). ולהפתיע אותי בבסיס עם עוגה ובלונים, זה לזכור שאני לא אוהבת עגבניות מיובשות ולהוציא לי אותן מהפסטה עם תרד לפני שמעבירים לי את הצלחת בחזרה, זה היה לשתף אותי באירועים ושבחות משפחתיות (נעמי). זה היה להגיע לטקס השבעה שלי בכותל בחולצות שהכנתם, שעליהם הכיתוב: 'צוות גדליה' שגם הבאתם להוריי שהגיעו מקליבלנד, זה לעזור לי בכביסה כשהמכונה אצלנו היתה מקולקת ולהחזיר לי את הבגדים במוצ"ש מקופלים בתוך התיק המוכן ליום ראשון ולפעמים עם קופסה מלאה בעוגיות שהכנתם לי, וזה לסלוח לי כשלא הגעתי לארוחות צהריים בשבתות לפעמים כי העדפתי לשון במקום לצאת למסע עד בתיכם בשכונה, או, להפך, כשהגעתי יחד עם אורחים ששכחתי להודיע שאני עומד להביא (גדליה).

אין דרך אחרת לסכם את זה – זה משפחה לכל דבר! אנחנו מרגישים ככה כלפיכם ואתם הראיתם שאתם מרגישים ככה גם כלפינו. ולרונית ברט ודניאלה ג'קסון - לפני מספר חודשים כשהתחילו לדבר על הגרעין החדש שעומד להגיע לסעד, שתיכן אמרתן שאתן לא בטוחות אם תמשיכו בתפקיד. עשיתן את התפקיד בכל לבבכן ועם כל כוחותיכן שבעיני זה היה מובן מאליי שאתן תסכימו לקחת גם את הגרעין הזה. אבל זה לא היה רק למלא את התפקיד של רכזת גרעין, עשיתן מעל ומעבר לכך. הייתן האמהות של הגרעין. הייתן פה לקבל את שיחות הטלפון שלנו בכל שעה כשהיה טוב וכשהיה רע, כשחיפשנו עם מי לצחוק ועם מי לבכות. הייתן פה לתת עצה וחיבוקים. להקפיץ אותנו מכל מיני מקומות כשנתקענו בלי דרך חזרה הביתה. ידעתן תמיד מה קורה עם כל חברי הגרעין. אני מודה לכן בשם כל הגרעין הראשון על הכל. ולא רליה ותדהר, לעדו, אור, שני, וגאי, נעם, יובל, גלעד, אביה, ועלמה -- תודה על השעות הרבות שנשיכם ואמותיכם טיפלו בנו, על הימים שהן בילו איתנו ולא איתכם, על כל שבת שהשתלטנו על בתיכם לעשות "מעגל שבת" ולגמור את כל מה שנשאר לכם במקרר, ועל האהבה והתמיכה שגם אתם הראיתם לנו.

אני רוצה לאחל לגרעין החדש המון הצלחה בהמשך דרכם. פגשתי בשירות שלי חיילים בודדים מגרעינים אחרים וגם עולים חדשים שלא הצטרפו לגרעינים. אני יכולה להגיד בודאות שהחוויה שלנו כחיילים בודדים בסעד היתה שונה מכל מקום אחר. לחיילים בודדים בלי גרעינים אין מה להשוות כי הם חזרו לדירות ריקות בסופי שבוע והיו צריכים לדאוג בעצמם להכל, וכשמשווים לגרעינים בקיבוצים אחרים לא מצאתי מישהוא שסיפר על חוויות מדהימות כמו שאנחנו חוונו כאן.

עבדתי (נעמי) עכשיו חודשים במערכת הגיל הרך. ראיתי כמה קשה לפעמים לילדים להיפרד מאבא ואמא. וגם לי עכשיו קשה מאד להיפרד מהבית שלי פה בסעד.

ציינתי בהתחלה שזו השבת האחרונה שלנו פה כתושבים, אבל אין לי ספק שנמשיך תמיד להגיע הנה. עם כל כך הרבה משפחה בסעד איך אפשר שלא?

סיכום שבוע נופש באכסניית הנוצר אדרון

ביום שני בעוד מבצע "צוק איתן" בעיצומו, יצאה קבוצה גדולה של משפחות מהקיבוץ לנופש מטעם המדינה בירושלים. עקב הביקוש הרב חולקו המשפחות לשתי קבוצות: אחת שוכנה באכסניית הנוער אגרון והשנייה במלון "ג'רוזלם גולד".

אנו שובצנו באכסניית אגרון אליה הגענו לקראת ערב. הגענו לארוחת ערב עשירה וטעימה, החדרים שקיבלנו היו נוחים ומאובזרים היטב ובכניסתנו לחדר המתינה סלסלה מלאה בכל טוב ואליה מצורף מכתב מרגש מ"נתיב"-U.S.Y (מובא בהמשך).

על כל הפרויקט ניצחה בגאון תרצה אורן שדאגה מראש לשבוע עמוס חוויות ופעילויות. את ה"פיקוד" על קבוצת אגרון קיבל דביר לוי ועל קבוצת המלון קיבלו אורלי וידס ובת חן חביביאן. ה"מפקדים" דאגו לפתוח קבוצות WHATSAPP להעברת המידע באופן אינטראקטיבי ויעיל.

ביום שלישי בבוקר צעדנו רגלית אל עיר דוד שם זכינו לשמוע מעט על ההיסטוריה וגם לצנן את עצמנו בנקבת השילוח. חזרנו עייפים אך מרוצים לאכסניה ומשם יצאנו אל כפר אדומים לערב מהנה שבסיומו בילינו בהופעה של אריאל זילבר ועידן עמדי.

ביום רביעי ביקרנו במוזיאון ישראל שם שמענו מפי רחלי צרפתי על התערוכה שהיא מציגה על פריטי יודאיקה נדירים ועל הסיפור שמאחוריהם. בערב זכו ההורים להתאווררות בחסות בנות קטמון שבאו בהתנדבות לשמור על הילדים.

ביום חמישי ביקרנו בטחנת הרוח המחודשת בימין משה ושמענו על עברה.

משם המשכנו למרכז מורשת בגין כדי לשמוע וללמוד על חייו ופועלו של אחד מראשי הממשלה החשובים והמוערכים בישראל. אחר הצהריים קיבלנו הזמנה לקיפצובה ואפילו התפנקנו בפיצות. כל הילדים, מעלם ועד עולל, נהנו מאוד והתקשו לעזוב את המקום. באותו זמן בני הנוער בילו בטיול מאתגר ומגבש בסטף.

ביום שישי נסעה הקבוצה לגוש עציון לפארק אתגרי חוות "ארץ האיילים" שם ארחו את הילדים בצורה מדהימה וחמה. הילדים בחנו את אומץ ליבם במבחני אומץ קשים וגם באומגה של 400 מטר! בזמן זה המבוגרים ביקרו באלון הבודד וטעמו יינות איכות ביקב מקומי.

לקראת שבת הגיעו חבילות מושקעות שנעשו ביד אוהבת ע"י משפחות ירושלמיות. צוות ההסעדה התעלה על עצמו בארוחות שבת טעימות במיוחד. במהלך השבת אורגן חדר משחקים לילדים ובצהריים הגיעו חניכי וחניכות בני עקיבא להפעיל את הזאטוטים ולתת קצת שקט להורים.

בהחזרת המפתחות לאכסניה קיבלנו מכתב מפרגן ומזמין מצוות העובדים. אין ספק שנותרנו עם טעם של עוד!

בקיצור - היה שבוע עמוס בחוויות טובות, מגוונות ומרעננות. **תודה רבה** לכל העוסקים במלאכה, תודה לתרצה על הארגון והדאגה לכל פרט מרחוק, לאורלי, בת חן ודביר על ההתגייסות, לנחום על הארגון והתושייה מול גורמי המדינה, למשפחות ולמתנדבים מירושלים ובראשם איתן ואפרת אשכנזי-חבריה הקרובים של משפחת גינזברג מוישילה ואילנה ולכם-חברינו היקרים מסעד. למי ששכחנו.. אנא סלחו לנו! אנו עדיין בעננים! תודה גם לכם!

משפחת אפרתי, הרקאי, מיכל וליא בעט הנופשים באכסניית אדרון

מכתב מ"נתיב", בקבלת הפנימ..

חברי קיבוץ סעד היקרים,

במשך 25 שנה זכינו ליהנות מקבלת הפנים החמה שלכם בקיבוץ סעד. עבור רבים מבוגרי נתיב, קיבוץ סעד עדיין מהווה חלק משמעותי מהחוויה שלהם בישראל. צר לנו שאלו הן הנסיבות בהן אנו זוכים לארח אתכם בביתנו.

אכסניית אגרון אשר הינה חלק ממרכז פיוקסברג, המכונה גם – בית נתיב, היא מקום מגוריהם של חניכי נתיב בתקופת שהותם בירושלים (חניכי השנה הקרובה יגיעו לארץ ביום שלישי הבא..). האכסניה עצמה בבעלות אגרון בתי הכנסת המאוחדים באמריקה של התנועה הקונסרבטיבית. זכות גדולה נפלה בחלקנו שזכינו להחזיר לכם מקצת הכנסת האורחים הרבה לה זכינו במשך שנים רבות.

אנו תקווה שהשהות שלכם מחוץ לקיבוץ תהיה קצרה ביותר וכי השקט בדרום ישוב במהרה. בינתיים, ברוכים הבאים ומקווים שלפחות תזכו ליהנות מהשהות בירושלים.

במרכה, משפחת נתיב (USY)

ומכתב פרידה מצוות האכסנייה..

תושבי קיבוץ סעד יקרים,

נסיבות שאינן תלויות לא בכם ולא בנו, הביאו אתכם אלינו, לשבוע של הרגעות ושלווה, במסגרת ארוח תושבי עוטף עזה ע"י רשת אכסניות הנוער ובתי הארחה בישראל (אנ"א). אנחנו זכינו, ובגדול! זכינו להכיר ולשהות במחיצת אנשים מדהימים כמוכם – צנועים, אדיבים וערכיים. נחשפנו לקבוצת אנשים שרואים את הטוב בכל, שלעולם אינם מתלוננים, מקבלים הכל באהבה והבנה ומאירים בחיוכם את כל הסובבים אותם.

אנו נפרדים ברגשות מעורבים – עצב, על פרידה מאורחים הכי נעימים ונוחים שניתן לבקש – מחד, ושמחה עבורכם על חזרתכם לבית, לעבודה, לבית הספר ולמדשאות המוריקות של הקיבוץ – מאידך.

אנו תקווה שתחזרו למסלול החיים התקין ולשגרה המבורכת, במהרה, ותחוו שגשוג ופריחה, כמו גם כל הישובים בסביבתכם. שהרעש היחיד שתשמעו יהיה צחוקם של הילדים ומנוע הטרקטורים בשדות המלבלים. הקשר שנוצר בינינו, צוות אכסניית אגרון, לביניכם, ייחקק בזיכרוננו.

נשמח לארח כל אחד ואחת מכם בעתיד, כקבוצה, במשפחות או כבודדים, תוך שתגיעו מבחירה חופשית ובנסיבות שמחות יותר.

שתהיה שנה טובה, רגועה ומבורכת לכם ולכל בית ישראל.

באהבה והערכה רבה: משה, שי, פאבל, ציפי, סיוון, אתי, רפי, עלי, מוניר, איציק ומייסון.

במרכה, משה צ'ני - מנהל אנ"א אגרון

גם זה סימן של חזרה לשגרה...

הפעם האחרונה ש"ערכתנו" את שולחני היה בעלון פרשת פנחס, לפני חודשיים ימים. מאז פונתה הבמה לפורמט היומי של דיווחי החרום בדף היומי ואני שמח לשוב אל הגרסה השלווה והרגועה המתחברת אל עלון השבת שלנו ומחזירה אותנו למחוזות המוכרים והיציבים שלנו. סמלי הדבר, שזהו הדיווח הח"י בשנת תשע"ד שעוד רגע מסתיימת לה.

ברוכים היוצאים

בדרך העולם, הקיץ הוא זמן לחופשות ולמעברים. השנה לא כל כך חפשו אך מי שתכנן לעבור נאלץ לעשות זאת גם תחת אש. לצערי נפרדנו ממספר משפחות ולמרות הצער, ברור לי שכאשר עוסקים בצורה כל כך מסיבית בקליטה, טבעי שלא כולם ייקלטו ולא כולם ימצאו את מקומם איתנו. ברכת **דרך צליחה** לשירה ואמיר כהן שעברו לחירן, למיכל ודוד מוסנזון שחזרו לקדומים, ליסמין ויאיר קרבאל שעברו לעלומים ולאלישבע ונחמיה וסרטייל שעברו ליפעת.

וברוכים הבאים

מי היה מאמין? ב"ה זו עובדה. ישנן משפחות שגם בסוף הקיץ הזה ולמרות מה שעברנו כאן, רוצות לבוא ולהתיישב בסעד! השבוע הגיעה אלינו בשעה טובה משפחת סילברמן. שירה, דניאל ובנותיהן איילה חן (גפן) ואפרת חנה (כלנית). בשל המלחמה וחוסר היכולת שלנו להיערך כראוי, המשפחה נכנסה לדיור זמני בבית לבקוביץ שעבר (בשכנות למשפחת קום וקופלוביץ) נאחל להם ולנו קליטה טובה ומשמעותית.

המשך תנופת הקליטה

כזכור לכולנו, רגע לפני המלחמה קיבלנו 12 משפחות לחברות והיינו באמצעה של תנופת קליטה גדולה. המלחמה עצרה את התנופה וברור לנו שבמקרים מסוימים אולי גם ציננה את ההתלהבות של חלק מהמשפחות. מחד, ברור לכולנו ש"אין לנו ארץ אחרת" ואנו נערכים בצמ"ד ובו' קליטה להמשך פעילות ברוכה של קליטה וצמיחה. מאידך, אנו מבינים שאירועי הקיץ החולף לא פסחו על איש מאיתנו, וודאי לא על מי שצריכים לקבל החלטה על בניית בית או רכישתו, כאן בחזית הציונות של עם ישראל. במכתב שיצא השבוע למשפחות הנקלטות הבהרנו את הרצון להתקדם ואת ההבנה לגבי הלבטים הקיימים. בכוחות משותפים נצעד בעוז קדימה!

מנויים חדשים

חודש לפני פסח, קיבלה על עצמה עידית לנדאו את מילוי מקומה של אורלי בריכוז ועדת חינוך. עוד באותו שבוע, הקמנו צוות איתור למרכז/ת חינוך חדש, צוות שחבריו הם: הילה מנהלת מש"א (החליפה את בני בצוות), יונת, ענת אש, תמר אייל וחגית לנדסמן (נציגות ועדת חינוך), ואני. הצוות פעל כל העת (כולל בתקופת המלחמה...) לקדם ולמצוא מועמד מתאים ורצוי. לא נלאה אתכם בפרטים. עלו שמות רבים, התקיימו הרבה שיחות ושיבות כולל התייעצויות עם גורמים חיצוניים מקצועיים. קיבלנו לא מעט תשובות שליליות ובסופו של יום, אנו עומדים כרגע עם מועמד ראוי וטוב: גדי סמואל. גדי, עם עבר בעבודה חינוכית כמדריך בפנימייה ביבנה, מחנך בבית ספר דע"ת וכמנהל חברת הנוער בשנים האחרונות, נראה לנו מועמד מתאים.

השם של גדי כבר עלה בשלבים מוקדמים יותר, כאשר ידענו על סיום תפקידו בנוער, אך מסיבות שונות לא היה עדיין רלוונטי.

לשמחתנו, ביום ראשון השבוע גדי הביע את נכונותו לקבל עליו את התפקיד. צוות איתור התכנס עוד באותו יום והחליט להמליץ להנהלת מש"א, הנהלת האגודה ואסיפת האגודה לבחור בגדי למרכז חינוך ולאפשר את כניסתו המיידית. ברור לנו שתידרש תקופת חפיפה מסודרת עם עידית וזו הזדמנות טובה להודות לה מקרב לב, על הובלת המערכת בחודשים האחרונים, כולל במהלך המלחמה וכולל בגיוס צוות ובהובלתו לתחילת שנת עבודה חדשה, בתנאי אי וודאות לגבי העתיד. תודה גדולה!

הנהלת מש"א והנהלת האגודה נתנו ברכתן למינוי ולמעשה נותר לנו לאשר אותו באסיפת האגודה. היות ושנת הפעילות בחינוך החברתי כבר החלה, ומכיוון שעידית מחויבת לעבודה נוספת, גדי נדרש להתחיל בעבודה מייד. חשבנו בוקי, כמזכיר, האמון על תהליכי הבירוקרטיה ואני - שנכון יהיה לאפשר לגדי לעשות זאת, ובהקדם האפשרי נאשר סופית את מינויו באסיפת האגודה. אמת, זה לא לגמרי מנהל תקין, אך "עת לעשות לד", הפרו תורתך".

אני מבקש להודות לגדי על ההתגייסות ולאחל לו הצלחה מרובה! אין ספק שמערכת החינוך החברתי הגדולה בתשע"ה היא אתגר משמעותי וחשוב לכולנו.

תודה

בשולי החודשיים הגדושים הללו, אני מבקש להודות לכמה אנשים יקרים שהיו לצידי כל העת:
 לבוקי – על שותפות נאמנה לשעות אין ספור של ישיבות, התייעצויות וקבלת החלטות גם כשהן לא קלות.
 לחלופ – על שהרחיב את שבוע העבודה לשישה ימים בזמן המלחמה ובהתלהבותו ובנחישותו נסך בטחון ואמונה.
 לחמי – על ההתגייסות טוטאלית לתרבות ולכל צורך קהילתי שעלה.
 לשחר – מנהלת המשרד הנאמנה שלי, שגם כשבעלה בחזית ממשיכה לשלוט בעניינים.
 לכל חברי מטה צח"י – עפר, יונת, אריאל, חנוש, רותי ש', עדי לבקוביץ, חנן ק', צפרי ועידית, על ישיבות יומיות, גם שכבר נגמר האוויר ועל האומץ והתבונה לקבל החלטות נכונות.
 ואחרונים חביבים, לבני משפחתי היקרים ששילמו מחיר על היעדרותי הרבה גם כשהיו זקוקים לאבא ולמרות זאת פרגנו.

שבת שלום

וימים של שקט, שלוה ושגרה לכולנו

נחמ

ליהודית בראשי, שחרית מינא, קשת הימן וטליה סרלואי

בפתח השירות הלאומי

מבקשים לאחל הצלחה רבה בדרך החדשה, שירות משמעותי ומספק,

יאיר ה' דרככן לטובה ולברכה בכל מעשיכן

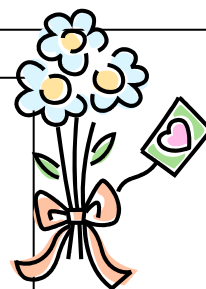
113 חו"מ e"ס בית סצ

לעדן אסולין, שילה סימון והילה וידס

עם סיום הפרק של השירות הלאומי מאחלים לכן נחיתה רכה.

הרבה הצלחה באתגרים החדשים וברכה רבה בכל אשר תפנו.

113 חו"מ e"ס בית סצ

הודעות מווצרת דת

- (1) החל מהשבת פי' כי תצא הרב ארי יעביר שיעור בהלכה אקטואלית בליל שבת לאחר סיום התפילה.
- (2) מנייני שחרית ביום חול. מניין החטיבה בבית ספר דע"ת השנה בשעה 08:15 בזמן הלימודים.
- (3) כל עוד גרעין צב"ר בתקופת ההכשרה, יתקיים מנין שחרית בבית כנסת נוער בשעה 07:30,
- (4) החל מהשבת לא תתקיים תפילת קבלת שבת מוקדמת, נראה בקיץ הבא.

בני אינלברט

ביום ראשון הבא יט' באלול 14.09 **כנס שמיטה** מעניין בקיבוץ עלומים - מיועד לחקלאים ולמתעניינים.
פרטים בלוחות המודעות ובדואר האלקטרוני.
המעוניינים להשתתף וזקוקים להסעה יפנו **לשחר סמיט**.

משק ילדים

עם סיומו של מבצע "צוק איתן" פתחנו במבצע "צחצוח איתן" במשק ילדים.
העבודה עדיין רבה אך ניתן לשוב ולבקר בו. בעלי החיים ממש מתגעגעים למצהלות הילדים ולמגע ידם.
החל משבת זו, משק ילדים יהיה פתוח בע"ה משעה 9.00 בבקר עד למוצ"ש!
אנא הקפידו לסגור את השער שלא יכנסו כלבים. שמרו על הילדים ועל בעלי החיים!
בימי רביעי אחה"צ המשק יהיה פתוח למבקרים.
מוזמנים לבילוי של נחת בטבע! בואו בשמחה!

רחלי אןדאו והצוות

תיקון לכתבה משועשעת..

אני מקווה שנרגיל את עצמנו לשיר: "אנא בכוח" כמו שהתרגלנו לשיר: "מזמור לדוד".

(ולא הפוך כפי שפורסם..)

שעות פתיחת הכריכה לחודש ספטמבר

שימו לב לשינויים בשעות השחיינים בבוקר!

שעות הפתיחה	ימים ב, ד
6:15-7:45	שחיינים מעורב
7:45-8:45	שחייניות נשים
14:00-15:15	גברים
15:15-18:00	משפחות
18:00-19:00	שחיינים מעורב
21:00-22:00	נשים (ימי בי) גברים (ימי די)

שעות הפתיחה	ימים א, ג, ה
6:15-7:45	שחיינים מעורב
7:45-8:45	שחייניות נשים
14:00-15:15	נשים
15:15-17:30	משפחות
17:30-18:30	נשים
18:30-19:30	גברים

שעות הפתיחה	יום ו / ערבי חג
6:15-7:45	שחיינים מעורב
7:45-8:45	שחייניות נשים
13:00-14:30	נשים
14:30-16:00	גברים
16:00-17:30	משפחות

המשך שחייה בטוחה ונעימה!

צדיאף ואביס

הודעה מהאגודות

החל מחודש ספטמבר תבוצע הגבייה של לאומי קארד
ב 11 לכל חודש ולא ב 16 לכל חודש.

אורן צרפתי

תלכורת...

לחברים בעלי חשבונות בבנק איגוד אשקלון

08-6793136

הוא הקו הישיר לחברי סעד

ולכן לא מומלץ להתקשר לכל שלוחה אחרת.

